

Cum grano salis (met een korreltje zout)

Eerste druk, maart 2012
© 2012 Jeems D. Sullivan
www.jeemssullivan.nl

Omslagontwerp: Jeems Sullivan
Omslagfotografie: Janneke Blackstone
Foto auteur: Jeems Sullivan

ISBN: 978-90-484-2344-6
NUR: 303

Uitgever: Free Musketeers, Zoetermeer
www.freemusketeers.nl

Hoewel aan de totstandkoming van deze uitgave de uiterste zorg is besteed, aanvaarden de auteur en uitgever geen aansprakelijkheid voor eventuele fouten en onvolkomenheden, noch voor de directe of indirecte gevolgen hiervan.

Niets uit deze uitgave mag zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever worden openbaar gemaakt of verveelvoudigd, waaronder begrepen het reproduceren door middel van druk, offset, fotokopie of microfilm of in enige digitale, elektronische, optische of andere vorm of (en dit geldt zonodig in aanvulling op het auteursrecht) het reproduceren (I) ten behoeve van een onderneming, organisatie of instelling of (II) voor eigen oefening, studie of gebruik welk(e) niet strikt privé van aard is.

Jeems D. Sullivan

Cum grano salis

(met een korreltje zout)

Voor Ryan

Die niet van voetbal houdt, maar wel van wielrennen en Formule-1...

Voorwoord

GEFELICITEERD! U bent in het rijke bezit gekomen van mijn eerste meesterwerk. Hopelijk voor mij, heeft u deze via een rechtmatige manier onder u gekregen.

Mijn naam is Jeems Sullivan. Inderdaad, geen James maar Jeems. Ik heb het mijn vader nooit durven vragen, maar ik ga er nog steeds van uit dat het hier een analfabetische ambtenaar van de Burgerlijke stand betrof. Mijn enige twijfel is mijn broertje. Die heet officieel Deef en dus geen Dave. Ondanks dat hij, net als ik, eigenlijk altijd de onofficiële manier gebruik, is hij toch iets meer de lul dan ik. Hij woont en werkt al jaren in Australië en is daar gewoon ‘Dieeef’ zoals de Ausies zijn naam uitspreken. Ik ben geboren en getogen in het prachtige polderlandschap van ons kleine kikkerlandje. Waar niemand in een hokje wordt gezet, waar bureaucratie niet voorkomt en waar ik niet elke maand een verplichte zorgverzekering hoef te betalen, met ook nog eens een eigen risico die elk jaar stijgt. Gelukkig maar allemaal.

Ik leid samen met mijn vrouw een prachtig leven. Er is slechts één ding waar ik ’s nachts van wakker lig: mijn zoon. Gelukkig wordt hij ook wat ouder en zijn de, opeenvolgend, buikkrampjes (‘ja, maar die van ons heeft het echt veel erger dan normaal’), de ‘ach toe, hij is nog zo klein. Zullen we hem voor de laatste avond bij ons in bed nemen?’ de ‘papa ik wil niet *alleen* in *dit* bed slapen,’ en de draken en monsters onder zijn bed, zo goed als voorbij. Nu de rust begint weder te keren kan ik mij eindelijk storten op mijn passie, het schrijven.

En oh ja, deel twee van mijn nachtelijke onderbrekingen is al 24 weken onderweg.

Inhoudsopgave

Oerinstinct	9
Mounir	11
Coconut	21
Wonderwater	49
Tenenlikkers	52
Max	61
Seven	65
Patatje	98
Soldaat Prins	103
Blond	126
Cum grano salis	133
De moord van het voetbal	193
Columns	
Sportiviteit en Respect	207
Indoctrinatie	209
Trots	212
Greece	215
Afgelast	218
Echte winnaars poepen niet	220
Ruttenéren	221
Verantwoording en dankwoord	223
Anekdoten	225

Oerinstinct

Potverdorie. Ik moest zonodig vanmorgen nog even blijven liggen. Nu ben ik de pineut. Op een afstand zie ik haar op onze handdoeken zitten op het strand. Ze kijkt me met een glimlach aan en gaat verder in deel twee van Stieg Larsson's Millennium Trilogie.

Twee groen bruine ogen staren mij verwachtingsvol aan. In zijn rechterhand een blauwe schep en in zijn linker hand een rode emmer. 'Hij is het komende uur voor jou,' waren haar laatste woorden. De zon brand op mijn rug en ik sta met mijn voeten in de waterlijn aan de Spaanse Costa. Ik twijfel een paar seconden om hem te vragen wat hij wil gaan doen maar dat zou een retorische vraag zijn. Ik kijk hem in zijn ogen aan en zie een glimlach verschijnen. Ik voelde het al langzaam aankomen, maar toch slaat het onverwacht in als een bliksem. Ik pak zijn schepje uit zijn hand en start met graven.

Als een bezetene ben ik in het zand aan het scheppen en aan het graven met mijn handen. Zonder enige bouwtechnische of infrastructurale achtergrond creëer ik tunnels, aquaducten, racecircuits, tankstations en zelfs een complete luchthaven. Het oerinstinct om mij als man te bewijzen is gestart. Als ik gevoelsmatig al uren bezig ben met het aanleggen van deze miniatuur creatie zie ik in mijn linkerooghoek concurrentie opdoemen. Vanuit het niets staat hij daar. Met zijn te strakke zwarte Speedo staat hij pontificaal aan dezelfde waterlijn. Nog geen 10 meter bij mij vandaan. Ik bekijk hem en zijn kroost uitvoerig terwijl ik op mijn knieën in het zand zit met het zweet op mijn voorhoofd. Hij lacht overdreven hard naar zijn zoon en hij begint met het graven van een kuil. Hij heeft een brede borstkast welke uitzonderlijk goed gebruikt is. Ik staar naar mijn, in Nederland door de zon gebruikte onderarmen en naar mijn borst en bovenarmen, die door het dragen van T-shirtjes akelig wit zijn gebleven.

Enigszins van mijn apropos gebracht ga ik langzaam verder met het

bevredigen van mijn perfectionistische obsessie. Voortdurend houd ik de ontwikkelingen van mijn concurrent in de gaten, terwijl ik mijn zoon probeer te motiveren om te gaan spelen met hetgeen ik heb aangelegd. Zijn kuil is af en hij begint aan dat grachtje. Zo'n walge-lijk grachtje naar de zee toe, zodat bij elke golf zijn zelfgemaakte bad volstroomt. Zijn zoon gaat in de kuil zitten en lacht hardop bij elk moment dat het water binnenstroomt. Hij lacht net zo overdreven hard als zijn vader, zodat de andere badgasten in een straal van 100 meter ongevraagd getuigen kunnen zijn van het achtste wereldwonder dat zojuist is gecreëerd. Ze hebben de grootste lol samen. Ik staar naar mijn zoon die in zijn beide handen een auto vast heeft en daarmee over het zand rijdt. Hij geeft helemaal niets om alle infra welke ik heb aangelegd. Alle tunnels die ik heb gegraven, alle wegen die ik van vluchtstroken heb voorzien. Zelfs niets om de luchtverkeerstoren, welke ik met pijn en moeite na zes keer proberen heb weten te plaatsen. Helemaal niets. Een gladgestreken stukje zand was afdoende geweest om als weg te dienen, met een emmertje water als douche voor de autootjes. Heb ik gefaald? vraag ik me af. Tegen beter weten in, begin een stukje verderop met het graven van een zelfde soort kuil als mijn concurrent. Uiteraard groter, steviger, dieper en dichter bij de waterlijn, zodat er meer water in kan stromen. Ik kijk om mij heen opzoek naar mijn zoon. Tegen de zak chips bij mama op de handdoek is echter niet op te boksen. Ik sta alleen in een halve kuil op het strand en kijk teleurgesteld om mij heen. Zag ik daar nou een sarcastisch glimlachje van die vent? Ik voel me klein. Morgen weer een kans.